

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δρ. 8.—	Ἔτησίαι φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Προκόπων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυαγγελίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 5

«Ἡ Κολέττα μελετᾷ...» (Σελ. 38 στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

—Κυρία Σομῶ, δεσποινίς κύριε Ἐρρίκος Σομῶ, καὶ σὰς κύριε Ἀγκλάς, ἀφοῦ θέλετε νὰ ποτελήτε μέλος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, σὰς εἰδοποιῶ ὅτι πρέπει νὰ εἰσθε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης, γιὰ τὴν ἀνάκρισιν ποῦ θὰ γίνῃ.

Καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὴν ἀμύγη, ὁ ἀπτυνομὸς ἔφυγε μὲ τὸν γραμματέα του.

Μιλίς ἐκλείσθηκε ἀπὸ πίσω τους ἡ καγγελοπορτα, ἄρχισε στὸ σπιτάκι μιὰ συναυλία ἀπὸ θρήναους καὶ παρηγοριές, ἀπὸ ὑποσχέσεις βοηθείας καὶ κατάρσε. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αὐτὰ ἦταν περιττά, καὶ μάλιστα ἄχρηστά. Γιὰ νὰ δώσῃ λοιπὸν ἕνα τέλος, ὁ Ἀγκλάς ὤψωσε τὴν φωνὴν του καὶ εἶπε :

—Κυρία μου, σὰς εὐχαριστοῦμε ὅλοι γιὰ τὴ μεγάλη συμπάθεια ποῦ μᾶς δείχετε καὶ γιὰ τὰ καλὰ σὰς λόγια. Ἀλλὰ μόνο σὲ μένα πέφτει τώρα τὸ βῆρος, νὰ ὑποστηρίξω τὴν οἰκογένειαν Σομῶ εἰς τὴ σκληρὴν τῆς αὐτῆς δοκιμασίαν. Δὲν εἶμαι δυστυχῶς πλοῦσιος, ἔχω ὅμως μιὰ μικρὴ θέσιν, ποῦ μοῦ ἐπιτρέπει νάντικαταστήσω τὸν οἰκογενειάρχην, ὅσον καιρὸ λείψῃ ἀπὸ τὸ σπιτὶ του. Ἄς ἐλπίζουμε ὅτι δὲν θὰ λείψῃ πολὺ...

Ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸ λογιῆριον, ἡ κα-

λὲς γειτόνισσες δὲν εἶχαν παρὰ νάπο-
χαιρητήσουν. Τὸ ἔκαμαν λοιπὸν ὅσο
μποροῦσαν θερμότερα κ' ἔφυγαν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔρευγε, ἡ κυρία Ἀρ-
μάνδου ἐδείξε τὸν Ἀγκλάς καὶ εἶπε :

— Πάλι καλά, ποῦ εἶχατε τὴν τύχην
νὰ παντῆστε εἰς τὴν δυστυχίαν σας αὐτὸ τὸν
καλὸ κ' εὐγενικὸ νέον. Θὰ σὰς κάμῃ νὰ
μὴ τὴν αἰσθανθῆτε πολὺ.

Ἦταν ἡ γενικὴ γνώμη.

Ὅταν ὁ Ἀγκλάς εὐρέθη μόνος μὲ
τὴν καινούργιαν τὴν οἰκογένειαν, δὲν
ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ νὰ σωπάσῃ τὴν
κυρία Σομῶ, ποῦ κ' αὐτὴ δὲν ἤξερε
εἰ ποῦ ἔλεγε ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς εὐ-
γνωμοσύνης. Ἀλλὰ κ' ἡ Λουίζα εὐχα-
ρίστως ἄρνευε νὰ τῆς φιλή τὸ χερί ἐκεῖ-
νος, ποῦ μὲ τὴν αὐτακάρνησιν εἶχε
ἀναδεχθῆ τὸ βῆρος τῆς προστασίας
ἄλλων.

Μόνον ὁ Ἐρρίκος σιωποῦσε ἀγριε-
μένος, θλοσυρὸς.

Δὲν ἤξερε κ' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀρρα-
βωνιαστικὴν τῆς ἀδελφῆς του τοῦ προ-
ξενούσε μιὰ τόσο βαθειὰ ἀντιπάθεια κ'
ἀπιστοροφῆ.

Ἡ μητέρα του κ' ἡ ἀδελφὴ του τὸ
παρητήρησαν καὶ ἡ Λουίζα τοῦ εἶπε :

— Ρίκο, δὲν εἶπες ἀκόμη τίποτα
στὸν κύριον Ἀγκλάς. Δὲν ἐνόητες λοι-
πὸν ἀκόμη πῶσο εὐγενὴς καὶ καλὸς
δείχεται ἔς ἡμᾶς ;

Ὁ μικρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὅχι, πάλι καὶ τόσοσὸ πολὺ καλὸς!
ἀποκρίθηκε. Τὸ νὰ καίρῃ γυναικῶν του
ἐσένα, δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσοσὸ μεγάλη
θυσία !

Μ' ἄλη τους τὴ θλίψιν, χαμογέλασαν
ὅλοι. Κι' ὁ Ἀγκλάς, μὲ πολλὴ εὐδια-
θεσία, ἐρώναξε :

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ρίκος ἔχει
δίχην !... Χίλιες φορὰς δίχην ! Ἐγὼ
πρέπει νὰ θεωροῦμαι πολὺ εὐτυχὴς, ποῦ
μ' ἐδέχθηκε γιὰ σύζυγον ἕνα τόσο χα-
ριτωμένον κορίτσι, καὶ ποῦ τάχαπὼ μ'
ὅλη μου τὴν καρδίαν !

Μποροῦσε νὰ γίνῃ πῶ εὐγενικὸς λό-

γος ; Κ' ἐπειδὴ ὁ Ἐρρίκος ἐξακολου-
θοῦσε νὰ κάμῃ τὸν βαρὺ, ἡ κυρία Σομῶ
τὸν ἔπιπτε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα, Ρίκο, μὴ εἶσαι γελοῖος !.
Δὲν ντρέπεσαι ; Πήγαίνε ἀμέσως νὰ εἰ-
λήσῃς τὸν γαμπρὸν σου καὶ πὲς του, ὅτι
εἶσαι εὐτυχὴς, ὅπως ὅλοι μας, ποῦ εἰ-
σέρχεται εἰς τὴν οἰκογένειάν μας.

Χωρὶς κανένα ἐνθουσιασμὸν, ὁ μικρὸς
ἐτοιμάζετο νὰ ὑπακούσῃ τὴν μητέρα του,
ὅταν ὁ Ἀγκλάς τὸν ἀπήλλαξε ἀπὸ
τὸ ψεύτικο φιλή, ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε τόσο
κόπον.

— Ἀφίστε ἤσυχο τὸ παιδί, εἶπε δὲν
μάγαπᾷ ἀκόμη καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸ

«Ἔτσι λοιπὸν μελετᾷ, κυρία Κολέττα...»

(Σελ. 38 στ. δ')

άλλ' άμα με γνωρίση καλλίτερα, θα καταλάβη, ότι δεν θα ποικίση ποτέ καλύτερο φίλο από εμέ... Θα είμαι συγχρόνως ο μεγάλος του αδελφός και έν ανάγκη, ο μπαμπάς του.

Τό τέλος αυτής της φράσεως τά έχάλασε πάλιν δλα, γιατί μόλις τό άκουσε, ο Έρρίκος έγεινε κατακόκκινος από θυμό κ' ερώναζε:

— Δέν μου χρειάζεται μπαμπάς, γιατί έχω! (*) Μπορεί νάνε τώρα στη φυλακή, αλλά δέν θα μείνη πολύ... εγώ σάς τό λέγω!

Μπροστά στην αποφασιστική αυτή σκάνη, ή κυρία Σομώ και ή Λουίζα δέν επέμεναν περισσότερο. Ο Άγκλάς όμως, με δλητην άδιαφορία πού έπροσποιείτο, έφαίνετο πετραγμένος και μάλιστα άνήσυχος για την ανέλπιστα αντίστασι του μικρού.

Η συνέχεια αυτής της ιστορίας θα μάς δείξη, ότι δέν είχε άδικο να φοβάται από τον Έρρίκο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Η Κολέττα Άγκλάς

Στην τραπεζαρία μάς μικροσκοπικής κατοικίας, φηλά, ε ένα τέταρτο πάτωμα της οδού Σερπάντ, ένα κοριτσάκι καθισμένο στο τραπέζι της μέσης, μελετά ή τουλάχιστον φαίνεται πως μελετά, γιατί έχει μπροστά του ένα σφρό βιβλία και τετραδία με μουτζουρωμένα εξώφυλλα, όπως είνε συνήθως τά μαθητικά.

Α, τί ώρατο πού είνε αυτό τό κοριτσάκι! Αν και μόλις έκλεισε τά δεκατρία, έχει άνάστημα πού θα τό εζήλευε και μία μεγάλη. Τό χαριτωμένο προσωπάκι με τά ζωηρά χρώματα, φωτίζεται από τη λάμφι μάς ολόχρυσης κόμης, πού μολόνει δειμένη με κορδέλλα, ξεχύνεται από παντού και κυματίζει τρέλλα. Τάσφονα, τά σγουρόξανθα, τά θαυμάσια αυτά μαλλιά είνε βέβαια τό κυριώτερο στολίδι της μικρούλας' άλλ' έχει ακόμη και δυό γαλανά μάτια βαθειά, και πολύ έλευστικά, και δλα της τά χαρακτηριστικά εμόρφα, κ' ένα ύψος άφελές μαζί και υπερέφρανο, θελκτικώτατο.

Ήταν εύκολο να μαντεύση κανείς, ότι ή Κολέττα θα έγινετο καλλονή όνομαστή, δυστυχώς όμως ή αδελφή του Άγκλάς, γιατί τ' ώρατο αυτό κοριτσάκι ήταν πράγματι ή μονακριβή αδελφή του άρραβωνιαστικού της Λουίζας Σομώ, — δυστυχώς, λέγω, ήξευρε καλά με ποία σπάνια θέληγητρα την έπροίκισε ή φύσις και γι' αυτό ήταν λιγάκι φιλάρεσκη, κ ο κ έ τ τ α, και κατά συνέπειαν φυγό-

πονη. Κάθε πέντε λεπτά της ώρας άφινε τη μελέτη της κ' εσηκώνετο να ρίξη μία ματιά στον καθρέπτη πού ήταν επάνω από τό τζάνι, και κάθε πού άκουγε δήματα στη σκάλα, έτρεχε στο κεραλόσκαλο, όχι τότο για να ιδή, όσο για να την ιδούν...

— Έτσι λοιπόν μελετάτε τά μαθήματά σας, δεσποινίς Κολέττα; της είπε ή κυρία Εύρυδική, ή καλή θυρωρός, μία στιγμή πού την είδεν εκεί έξω. Όλο στην πόρτα και στη σκάλα φυλάττει! Δέν σας είκε όμως ο αδελφός σας, ότι δέν θέλει να βγαίνετε, όταν είσθε μονάχη;

Η Κολέττα χαμουργήθηκε, τίνιζε πίσω της χουζές της μπουκλας και ψιθύρισε με κόπο:

— Άχ, να ξέρατε πως στενοχωριέμαι, κυρία Εύρυδική!

Η κλη γοναίκα έκαμε μορφασμό οίκτου, έπιανε φιλικά την Κο-

Επιτέλους έπιανε γνωριμία με τον Σομώ...

λέττα από τη ράχη και μπήκαν μέσα μαζί.

— Άλήθεια, της έλεγε, δέν είνε πολύ ευχαρίστο για ένα κοριτσι να κάθεται ολόμώναχο σαν και σας. Έλάτε να σας κάμω λιγάκι συντροφιά. Ίσκι-ισα πού ο άντρας μου γύρισε και θα φυλάη αυτές την πόρτα. Έχω καιρό.

— Όρατα! ερώναζε ή μικρούλα, χαρούμενη. Κι' εγώ θα σας τρατάρω ένα ποτηράκι δυναματωτικό. Ο αδελφός μου έχει πλήθος μοτιίλλιες στο ντουλάπι, πού δέν του κοστίζουν τίποτα. Είνε, ξέρετε, ρεκλόμες.

— Τότε μάλιστα, αποκρίθηκε ή θυρωρός, καθμένη βαρεία μπροστά στο τραπέζι. Άσού είνε ρεκλάμες... Ο κύριος Άγκλάς δέν θα θυμάτη πού θα τον βοηθήσω λιγάκι να της πιή...

— Άσού μάλιστα δέν πίνει ποτέ, έπρόθεσε ή Κολέττα. Και μαζεύονται, μαζεύονται...

Κ' ένθ έλεγε αυτά, έχωσε τό χέρι της στο κάτω μέρος του μπουφάν κ' έβγαλε καμμιά δεκαριά μοτιίλλιες διαφόρων σχημάτων και χρωμάτων.

Η κυρία Εύρυδική έκύταζε λαίμαργα την όρεκτική συλλογή κ' εδιάβαζε της ετικέτες, για να μαντεύση πού από τά «δυναματωτικά» εκείνα θα είχε την καλλίτερη γεύσι.

— Ως τόσο, καλό επάγγελμα έχει ο κ. Άγκλάς! έλεγε με θαυμασμό. Φαντάσου να του στέλνουν χάρισμα δλ' αυτά τά ώρατα πράγματα!

Επιτέλους εδιάλεξεν ένα ποτό πού είχε χρώμα τοπικού κ' έτεινε τό ποτηράκι της, πού ή Κολέττα της τό έγέμισε ως τά χείλη. Η κυρία Εύρυδική τό έδοκίμασε, τό βρήκε πολύ τού γούστου της και, κατευχαριστημένη, άρχισε να μιλή με την εύλωστία πού χαρακτηρίζει τάς θυρωρούς.

— Ωστε λοιπόν έτσι, πουλάκι μου, στενοχωριέσαι εδω-μέσα, ε... Τό καταλαβαίνω. Δέν είνε ζωή αυτή για παιδί της ηλικίας σου, και μάλιστα κοριτσάκι ώρατο σαν και σενα... Πάντα κλειμένο, πάντα ολόμώναχο, μέσα στο μικρό αυτό άπασταμένο... Δέν σταιει όμως κ' ο αδελφός σου. Τι θέλεις να σου κάνη ο άνθρωπος; Δέν είνε, βλέπεις, πλούσιος. Μία θετούλα έχει: ε εκείνο τό περιοδικό, — στην «Ιατρική Ζωή», έτσι δέν λέγεται; — κ' από τό πρωί ως τό βράδυ είνε υποχρεωμένος να γυρίζει, για να βρίσκη ρεκλάμες. Έ, παιδάκι μου, ή ζωή σήμερα είνε πολύ δύσκολη, για όσους δέν έχουν περιουσία.

— Ω, τό ξέρω καλά πως δέν φταίει ο αδελφός μου, πού βρίσκομαι συχνά ολόμώναχη! είπε ή Κολέττα.

— Και πρέπει να τον αγαπάς τον μεγάλο σου αδελφό και να τον λατρεύης σαν Θεό του! υπέλαβε άμέσως ή κυρία Εύρυδική... Όσο συλλογίζομαι, ότι εζ αιτίας σου, γι' αγάπη σου, κάνει τώρα αυτή την εργασία!... Τά ξέρω όλα. Ο άντρας μου γνωρίζει ένα γιατρό, πού ήταν καθηγητής του αδελφού σου στο Μονπελλιέ, τότε πού σπούδαζε εκεί για να γίνη κ' αυτός γιατρός. Είπε λοιπόν του αδελφού μου αυτός ο καθηγητής, ότι ο αδελφός σου έκαμε μεγάλη θυσία ναρίση στη μέση τη σπουδή του, τον καιρό πού πέθανε ο δυστυχισμένος ο πάτερας σας...

Δέν ήταν ή πρώτη φορά πού άκουγε ή Κολέττα να επαινούν έτσι τη διαγωγή του αδελφού της. Αυτός ήταν τώρα ο μόνος της προστάτης. Ο πατέρας της, συμβολαιογράφος στο Μονπελλιέ, βρέθηκε μία μέρα νεκρός στο γραφετό του. Του είχαν έλθη άποληγία από τη στενοχώρια του, επειδή είχε χάση σε άτυχες έπιχειρήσεις, τά χρήματα πού του είχαν έμπιστευθή οι πελάται του.

Η Κολέττα ήταν τότε δάδεκα χρονών. Η μητέρα της είχε πεθάνη πρό καιρού. Δέν της έμνε στον κόσμο παρά μόνον ένας αδελφός. Και ή Εύτύχιος

Άγκλάς, ο τελειόφοιτος της Ιατρικής, άρισε της σπουδές του, πού δέν είχε τά μέσα να της εξακολουθήση, έπηρε την άδελφούλα του και ήλθε στο Παρίσι, για να εργασθή.

Γρήγορα βρήκε μία θέσι στο περιοδικόν «Ιατρική Ζωή», στο τμήμα των Άγγελιών. Έβροντιζε δηλαδή να βρίσκη Άγγελίες κ' έπαιρνε ποσοστό από τά χρήματα πού έπλήρωναν για να της δημοσιεύουν. Έτσι εκέρδιζε τρακόσια ως τετρακόσια φράγκα τον μήνα, πού του έθαναν άπωσθήποτε για να ζή αυτός και ή Κολέττα.

Η καλή θυρωρός, για να ευχαριστήση τη μικρούλα της φίλη για την περιποίηση και να την διασκεδάση λιγάκι, έβγαλε από την τσέπη της μία τραπούλα λερωμένη και της έπρότεινε να παίξουν μία κοντοίνα. Ήταν μία ευχαριστήσις πού συχνά την έπρόσφερε στο έρημο κοριτσάκι, πού περνούσε ολόμώναχο δλη την ημέρα... Πρέπει όμως να θυολογήσωμε, ότι κ' ή κυρία Εύρυδική ευρισκε μεγάλη ευχαρίστησι να παίξη με την Κολέττα, πού ήταν πολύ έξυπνη κ' έπαιρνε γρήγορα τά παιγνίδια πού της έμάθαινε.

Καθώς έβεβαίωνα λοιπόν ή θυρωρός, ή ζωή του Εύτυχίου Άγκλάς ήταν πρότυπο τιμιότητος και άρετης, και κατά την γνώμη όλων όσοι εγνώριζαν τον υπάλληλο της «Ιατρικής Ζωής», ο νέος αυτός είχε πραγματοποιήση τό ιδανικό των σοφών κ' είχε μάθη να είνε ολιγαρκής. Άλλα κατά βάθος δέν ήταν έτσι. Η μεγαλύτερα φιλοδοξία έθραξε στα στήθη του αινιγματώδους αυτού ανθρώπου, πού έφαίνετο τόσον ήσυχος κ' ευχαριστημένος, κ' ένα μόνο πράγμα έσυλλογίζετο: να ποικίση χρήματα, να κάμη περιουσία και για τον εαυτό του και για την αδελφή του.

Άλλα την περιουσίαν αυτή, πού την ήθελε μεγάλη και γρήγορη, ο Άγκλάς ήταν άρεκτά έξυπνος για να έννοη, ότι δέν ήταν δυνατό να την άποκτήση ποτέ με τίμια μέσα. Έτσι, σιγά-σιγά, έφθατε στο συμπέρασμα, ότι έπρεπε να μεταχειρισθή κάθε μέσον, ή, άς τό πούμε καθαρά, να κάμη ένα έγκλημα, μία κλοπή... Άλλά κλοπή, έννοείται, μεγάλη. Ο Άγκλάς δέν ήταν από εκείνους πού κλέβουν εκατό ή χίλια φράγκα. Αν έβρισκε στο δρόμο ένα τετοιο ποτόν, θα έσπευδε να τό παραδώτη στην Αστυνομία, για να επικυρωση την φήμη του τιμιού ανθρώπου πού του έγχειαζετο, ως να του παρουσιασθή ή ευκαιρία για να κάμη τό μεγάλο του κλοπό.

Κ' ή ευκαιρία αυτή δέν άργησε. Μία μέρα, ο Άγκλάς είχε πάη σε μία μεγάλη Τράπεζα, για να εισπράξη ένα τέκ του προϊσταμένου του, Κ' εκεί

πού έπερίμενε τη σειρά του, έσυλλογίζετο τί τεράστια ποσά έχουν στα χέρια των οί ταμίαι των μεγάλων αυτών πιστωτικών ιδρυμάτων. Έμεινε ως μισή ώρα να δλέπη κ' έλογάριασε, ότι ετό μικρό αυτό χρονικό διάστημα, άπάνω από διακόσιες γιλιάδες φράγκα είχαν περάση μόνον από την θυρίδα του υπάλληλου πού έπρόκειτο να τον πληρώση! (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΓΕΛΑΣΘΗΚΑΝ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Αγαπητοί μου,

Α Χριστούγεννα τό βράδυ, ένθ περνούσα την πλατεία της Ομονοίας, είδα τρεις κυρίες πού ανέβαιναν από την οδόν Ι' Σεπτεμβρίου και προφανώς ότι είχαν φθάση με τό σιδηρόδρομο από την Κηφισιά, τό Μαρούσι ή τά Πατήσια.

Αυτό τό έσυμπέρανα από της πελώριες άγκυλιές των λουλουδιών και των άνθισμένων κλώνων πού βαστούσαν. Άλλα φανταστήτη την έκπληξί μου, όταν έπλησισα αν ή κυρίες και είδα, ότι οι άνθισμένοι εκείνοι κλώνοι ήταν από μυγδαλιές!

Χριστούγεννα ακόμη και να χουν άνθιση ή μυγδαλιές! Αυτό πρώτη φορά στη ζωή μου τό έβλεπα... Και θυμήθηκα μία παράξενη προφητεία πού διάβασα πρό μηνός σε κάποια εφημερίδα, ότι σέτος θα έωρτάκαμε τά Χριστούγεννα, αντί με χιόνι, όπως τό θέλει ή κοίτησις και ή παράδοσις, με λευκά άνθάκια μυγδαλιών. Έγέλασα τότε με δυσηπιστία. Γιατί ήξερα ότι ή μυγδαλιές δέν άνθίζουν συνήθως παρά ετό τέλος του Ιανουαρίου. Και όμως να τό! Να τό τό άνθινο, τό άνοιξιάντικο, τό υπερφυσικό χιόνι! Ναι, κάναμε φέτος Χριστούγεννα με ήλιο, με χαρά Θεού και με άνθισμένους κλάδους μυγδαλιών. Κ' ή κυρίες πού πήγαν στην έξοχή και τους έκοψαν, κ' εγώ πού τους είδα με θαυμασμό στη θραδινή πλατεία, κάτω από έναν ξάστερο, ολόφωτο ουρανό, και συλλογίσθηκα πόσο γρήγορα ξετυλίχθηκε στην ώραϊαν Αττική μας, ή λευκή σημαία της Άνοιξιας!

Άλλα μου φαίνεται πως γελάσθηκα κ' εγώ, όπως γελάσθησαν κ' ή καϊμένης ή μυγδαλιές, όπως γελάσθησαν δλα τά δένδρα κ' δλα τά φυτά, πού βιάτικαν να ξεπατάξουν τά μπουμπουκία τους, τά φύλλα τους ή τά άνθη τους, (Όλες

αυτές της ημέρες, από τό τέλος του Νοεμβρίου, ή ήλιος έκαιγε τόσο πολύ κ' έκαμε τέτοια γλύκα, πού ένίμισαν ότι ήλθε πιά ή άνοιξις. Κι' άποράσισαν να ξεανοιχθούν και την έπαθαν. Γιατί ή άνοιξις, όχι, δέν ήλθε άκέρμη... δέν τό πιστεύω. Άύριο τό χιόνι, ή παγωνιά θα κάψη δλ' αυτά τά βιαστικά ξεβλαστήματα κ' οι βοριάδες θα ρίξουν δλ' αυτά τά πρώιμα άνθάκια. Τά καϊμένα τά δένδρα! Τι έχουν να πάθουν!... Έ, δ, τι παθαίνουν δλοι όσοι γελιούνται από τά φαινόμενα τάπατηλά!... μία συμφορά, μία και καταστροφή...

Ένας φίλος μου μ' έβεβαίωσε, ότι με την έκτακτη αυτή καλωσύνη του Δεκεμβρίου, έντός από τά δένδρα, γελάσθησαν και τά έντομα. Σπόροι πού περιμεναν την άνοιξι—την άληθινή άνοιξι, — για να σκάσουν, έσκασαν από τώρα. Και από τώρα βγήκαν τά σκουληκάκια κ' ή πεταλουδίτσες. Ο φίλος μου, έξαρνα, μου ώνόμασε μεταξύ των γελασμένων και τον σκόρο της ντουλάπας του, ο οποίος του έφαγε προχθες μία ρεδιγκότα. Τι θα γίνουν αυτά τά σκουληκάκια κ' αυτές ή πεταλουδίτσες, κύριο, με τό χιόνι και με την παγωνιά! Τά πρώτα θα φοφήσουν πριν γίνουν πεταλουδίτσες, ή δεύτερες θα φοφήσουν πριν γεννηθούν ταύτογλάκκα τους. Κ' ή σκόπγένεσι των έντόμων θα καταστραφή. Έ, μικρό τό κακό, όταν είνε μία οικογένεια σκώρων πού τρέφεται με τά μαλλίνα της ντουλάπας μας. Είνε όμως και κάποια έντομα πού χρειάζονται στον κήπο πολύ. Κι' ο κήπος θα χάση, θα ύποσφέρη από την καταστροφή τους, όπως και από την καταστροφή των νέων ξεβλαστήματων.

Είνε φυσικό να γελιούνται από μία ψεύτικη άνοιξι τά φυτά και τά έντομα. Ο άνθρωπος όμως, ο λογικός και φρόνιμος, ξέρει και πρέπει να φυλάγεται. Γι' αυτό έλπίζω, ότι κανένας από σας δέν θα κάμη την τρέλλα να έλαφρώση ή να έκτεθή με την ιδέα, ότι καλοκαίρεψε. Να θυμάσθε την παροιμία πού λέγει, ότι τά κοστέρα είνε πίσω...

Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ

Ο φίλε, δλο ποτίζεσαι Κι' δλο δυφής σοφία. Σε καρτερώ ή γονίτσα μας Με τά βαθιά βιβλία.

Μά ή σοφία κακομάγισσα Και τό πιοτό φαρμάκι. Γέροντες θαμπός τη σιάνη σου Πώς την τρώει τό σαράκι!

Πάμε ή θάλασσα γιάτρισσα, Και πού σοφός ο άέρας, Κ' ή γλυκή πλάσι γύρω μας, Φροντίδα μάς μητέρας.

[* Από τοις «Βιομοίς» ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 38.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Η επίσκεψις αὐτῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, ρίπτων βλέμμα ἐκκραστικόν πρὸς τὸ αὐτοκίνητον τῶν ντέτεκτιβ, δὲν γίνεται γιὰ νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω οἱ ἄνθρωποι σὰς. Εἶνε γιὰ τὰ γράμματα γιὰ τὰ γράμματά σας, ἀπλούστατα.

— Εὐρίσκονται λοιπὸν ἐν τῷ Ντρούλι; ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, εὐρίσκονται ἐν τῷ Ντρούλι, ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, διασκεδάζων μὲ τὴν ἐκπληξίν τοῦ πατέρα του. Τὰ ἐκρυφα ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ κ. Ἀστυνόμου τὴν ἡμέραν ποῦ με συνέλαβαν.

— Κί ἂν τὰ βρῆκαν; ἂν ἐγάθησαν. — Ὡ, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Θὰ τὰ βροῦμε ἐπὶ τὴν ἴδια θέσι: ὅπου τὰ ἔβαλα, τὴν ὥρα ποῦ ἔγραφα τὸ γράμμα μου. Βλέπετε ὅτι κρατῶ τὴν ὑπόσχεσί μου. Μετὰ δέκα λεπτά, τὰ χαρτιά ποῦ περιέχει ἡ κασσετίνα, θὰ εἶνε ἐν τὰ χέρια σας.

— Ἀς τὸ ἐλπίζωμεν! ἐπιθύρυσεν ὁ μαρκήσιος ὡς αὐτὴ τῆ σιγῆς, Ροδόλφε, πιστεύω, ὅτι εἶσαι εἰλικρινής.

— Μὰ μὴν ἀμριβάλλετε!

— Ἐχω μαζὶ μου ἓνα πορτοφόλι, ποῦ περιέχει δέκα τοκομερίδια ἀπὸ ἑκατὸν δολλάρια τὸ καθένα, δηλαδὴ πέντε χιλιάδες φράγκα, καθὼς καὶ ἓν εἰσιτήριον διὰ τὸ ἀτρόπλιον «Νεῦας», ποῦ ἀναχωρεῖ αὐρὸν τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ εἰς τὴν Νεάν Ὑόρκην. Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ εἶνε γιὰ σένα. Θὰ σοῦ τὸ δώσω τὴν ἴδιαν στιγμὴν ποῦ θὰ μοῦ δώτης καὶ σὺ τὰ χαρτιά. Περιττὸν νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου, ἂν δὲν ἀπερᾶσιζες νὰ ἀναχωρήσης ἀμέσως εἰς τὴν Ἀμερικὴν... Ἡ θέσις σοῦ ἐκρατήθη μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ μετὰ εἰς τὸ πορτοφόλι θὰ εἴησθε ὅλας τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας. Ἐκτὸς τούτου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἀποκαλύψω εἰς κανένα ὅτι θὰ ἔναρχισις ἐκεῖ τὴν ζωὴν σου καὶ θὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος!

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Φαίνεται ὅτι ἡ συνείδησις του ἀσυνίετο ἐπιτέλους καὶ δύο δάκρυα ἔβρεχαν τώρα τὰ μάγουλά του... Μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς, ἠγχαρίστησε τὸν μαρκήσιον,

τοῦ ὁποῦ ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἀνεξικακία τὸν συνεχινούν βαθυτάτα.

Τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε καὶ ὁ «Ρ», ἡ μᾶλλον ὁ Ροβέρτος Σαρπαντιὲ ἐπῆδησεν ἐλαφρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου.

Μὲ ἄλιγα λόγια, ὁ ψευδο-δικηγόρος ἐξήγησεν εἰς τὸν κ. Ἀστυνόμου, ὅτι ὁ φίλος του κ. Δερινὸ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχαν πολλὰς ἀμριβολίας ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ καταδίκου «Ρ», καὶ τῷ ἐξήγησε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ σχεδίου ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀφίση ἐπάνω εἰς τὸ τυποχαρτὸν του.

Τότε, ἐνῶ ὁ Ἀστυνόμος ἐφαχεν εἰς τὸ συρτάρι ποῦ γραφεῖο του, ὁ «Ρ» ἐσυνῆεν ἀπὸ πάνω του κ' ἐπῆρεν ἓνα παλὸν χαρτοφυλάκιον ἀπὸ τὰς τσέπας.

— Ἄ, δὲν εἶνε ἐκεῖ-μέσα! ἔκαμεν ὁ Ἀστυνόμος.

— Παρτὸν! ἀπεκρίθη ὁ κλέπτης, ἀφίτων τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἐνόςμινα.

Ἄλλὰ πρὶν τὸ ἀφίση, ἐτράδηξεν ἀπὸ μέσα, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῆ κανεὶς, ἓνα φάκελλον στακτερόν.

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἀστυνόμος, σκυμμένος, ἐξήκολούθει τὴν ἐρευναν εἰς τὸ συρτάρι, ὁ Ροδόλφος ἐνεχειρίσθη κρυφὰ τὸν φάκελλον εἰς τὸν μαρκήσιον, ψιθυρίζων:

— Ὅριστε τὰ γράμματά σας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ προειδοποίησις.

Ὁ γράττατος, ἄφανος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ὁ μαρκήσιος Δερινὸ χώνει τὸν φάκελλον εἰς τὴν τσέπην του, καὶ ταίνει εἰς τὸν Ροδόλφον τὸ δι' αὐτὸν προσωρισμένον πορτοφόλι.

— Πᾶμε τώρα, ψιθυρίζει ὁ «Ρ».

Καὶ πρὸς τὸν Ἀστυνόμον δυνατὰ:

— Δὲν τὸ βρῖσκετε, κύριε;

— Ὁχι... περίεργον πρῆγμα... καὶ ὁμως μοῦ ἐπέστρεψαν αὐτὸ τὸ χαρτὶ μετὰ τὴν δίκην. Δὲν θυμοῦμαι ἀλήθεια ποῦ τὸ ἔβαλα...

— Δὲν πειράζει, ἐπαυσε νὰ ποικριθῆ ὁ «Ρ», μὴν ἐνοχλήσθε τώρα. Ἄν τύχη νὰ τὸ εὑρετε ἀργότερα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς τὸ στείλετε. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ φίλος μου κ. Δερινὸ θὰ βρῆ

τὰς ἐπιστολάς ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχη ἀπὸ τὸν Μωρίς Ζιλλάρ καὶ θὰ κάμωμεν τὴν παραβολὴν τῶν δύο γραφικῶν χαρακτῆρων. Μᾶς συγχωρήτε πολὺ διὰ τὴν ἐνόχλησιν, κύριε Ἀστυνόμ. Χαίρετε!

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ὁ ψευδοδικηγόρος καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Ντρούλι.

Ὅλα ἐπῆσαν καλά. Ὁ μαρκήσιος εἶνε ἀτόχος τῶν πολυτίμων ἐπιστολῶν. Θὰ μᾶθῃ ἐπιτέλους τὸ μυστικὸν τῆς κασσετίνας!

— Χαίρε, Ροδόλφε, λέγει συγκακινημένος εἰς τὸν υἱὸν του. Ἐἶσαι νέος ἀκίμη καὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀργὰ διὰ νὰ γίνῃς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος...

— Θὰ προσπαθῶσ' ὡς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμω ὅτι μοῦ εἶνε δυνατόν, ἀποκρινεται ὁ νέος, κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν, ταίνει τὴν χεῖρα του εἰς τὸν μαρκήσιον καὶ τρέμει ὀλίγον, ὅταν ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ποῦ ὑπέφερε τόσα ἐξ αἰτίας του, τῷ ἀνταποδίδει τὴν χειραψίαν καὶ τῷ παρέχει σχεδὸν τὴν συγγνώμην του.

— Χαίρε!

Εἰς ἓνα νεῦμα τοῦ μαρκησίου, οἱ ντέτεκτιβ, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχον ἀκολουθήσῃ μέχρι τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ντρούμι, παίρνουσι ἀπὸ πίσω τὸν νέον μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Παγκρατίου. Διότι ὁ μαρκήσιος θέλει νὰ δεσβαιωθῆ, ὅτι ὁ Ροδόλφος θάναχωρήσῃ πράγματι καὶ οἱ ντέτεκτιβ ἔχουν ἐντολήν νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν, πρὶν τὸν ἰδοῦν νὰ ἐπιβιβασθῆ εἰς τὸν «Νεῦαν». Τότε μόνον θὰ ἤρχιζαν τὰ ἀναγκαῖα διαδύματα διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

Μὲ θλίβιν βαθεῖαν, ὁ κ. Δερινὸ βλέπει φεύγοντα τὸ υἱὸν του, τὸν μοναχρὸν του, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη κατεδίκασεν εἰς πενταετὴ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ ὁποῖος ὠφελετὸν τώρα τὴν ἐλευθερίαν του μόνον εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐθελουσίαν τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Δυστυχισμένον παιδί! ψιθυρίζει. Ἀς τὸν φωτίσῃ πᾶ ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ τὴν ζωὴν!

Καὶ ὅταν δὲν βλέπῃ πλέον τὸν υἱὸν

του, σταματᾷ ἔν μικρὸν αὐτοκίνητον ποῦ περιᾶ ἀπ' ἐμπρὸς του, ἀναβαίνει, δίδει εἰς τὸν σωφῆρ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου καὶ κλείει τὴν θύρδα τοῦ κουπέ.

Τότε, μὲ τρέμοντα χέρια, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸν μυστηριώδη στακτερόν φάκελλον, θραβεὶ ἀλληλοδι-αδύτως τὰς πέντε τοῦ σφραγίδας, τὸν ἀνοίγει καὶ μὲ ἀπότομον κίνημα ἀπλώνει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὰς ἐπιστολάς ποῦ περιεῖχεν ἡ κασσετίνα.

Ἄλλὰ μὲλις ρίπτει μιὰν ματιὰν εἰς τὰ ὑποκίτρινα ἐκεῖνα χαρτιά, ἐπὶ τῶν ὁποῖων διαβάσεται τὸ λεπτόν γραψιμὸν τῆς συζύγου του, τῆς μαρκησίας, ἡ ὄχρησις του μεγαλώνει.

— Θε μου! ψιθυρίζει εἶνε ἀλήθεια!

Τὰ δόντια του συγχρόνεται, ρίπτει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ὀπίσω, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ διασκορπίζονται μέσα ἐν' ἀμάξῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

Ἦλθαν ἐν νύκτι στὸν Βοριά εἰς ἀλόγατα καβάλλα, καὶ ἐξεπέστανε βασιὰ σὰ ὄρη τὰ μεγάλα.

Καθὲνα σὲ κορφή μοντὴ ἀνωμαλὸν ἀρτίλει καθέν' ἀποκρίσκει καὶ βροντᾷ καὶ πόλεμον ἀρχίζει.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ ἸΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

1.— Ὁ Στρατῆς ἦτο ἄλλοτε γκαρόνι ἐπιτατορίου. Μίαν ἡμέραν ὁμως ἐκέρδησε εἰς τὸ λαχεῖον εἰκοσι χιλιάδες δραχμάς, καὶ ἀντὶ τὰ νά-νοῖξῃ μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἐν ἰδιόκτῳ του ἔξοδοχελον καὶ νὰ τὰ κάμῃ πολλά, ὁ ἀνέχρος ἐπρωτίμην νὰ τὰ φράγῃ... ἀμῶν τὸν κῆριον. Ἀπὸ τότε λοιπὸν φορεῖ ζακέ, λουστρίνια, πανταλόνια τῆς μόδας γυρισμένα ἀπὸ κάπυ, μονόκλ, καὶ τριγυρίζει τὰ κέντρα, ὅπου περᾶ τὸνλάχιστον γιὰ διπλωμάτης. Ἐνα βράδι, ἐκεῖ ποῦ ἐπρωγεν εἰς τὸν «Ἀβέρωφ» ἐπάγει εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι καὶ ἐκάθησε ἀντικῶν του μία ξένη κυρία. Ἀμῶσως ὁ Στρατῆς ἐπίσσε κοιβέντα μαζὶ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ ὅτι εἶνε τμηματάρχης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν

Ἐξωτερικῶν, ὅτι σὲ λίγο θὰ διορισθῆ πρέσβης εἰς τὸ Πεκίνο, κτλ. κτλ. Ἡ ξένη κυρία, εἰς τὴν ἀρχὴν, ἦτο κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν ποῦ ἔκαμε. Κατόπιν ὁμως, ἀπὸ τῆς διμῆς τοῦ πρῶην ὁρησέτου, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀρκετὰ ἀμύθη, ἄρχισε νὰ μριβάλλῃ πολὺ ἂν εἶχε πράγματι ἐμπρὸς τῆς ἓνα τόσο σπουδαῖον ὑποκείμενον...

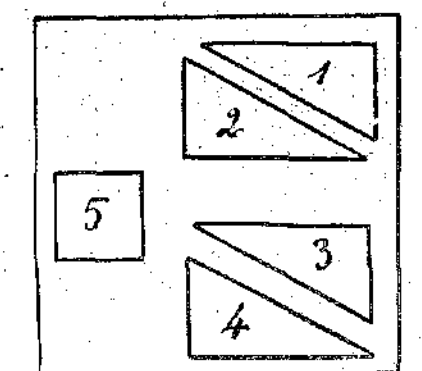

2.— Τότε συνέβη κατὶ ἀσπρόστονον, ποῦ μετέβαλε τὴν ἀμριβολίαν τῆς κυρίας εἰς βεβαιόνητα. Εἰς τὸ δι-επρωγεν εἰς τὸν «Ἀβέρωφ» ἐπάγει εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι καὶ ἐκάθησε ἀντικῶν του μία ξένη κυρία. Ἀμῶσως ὁ Στρατῆς ἐπίσσε κοιβέντα μαζὶ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ ὅτι εἶνε τμηματάρχης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α.) Πρόβλημα.

Ἴδου τέσσαρα ἑρθογώνια τρίγωνα καὶ ἓν τετράγωνον. Νὰ συναρμολογηθοῦν καὶ τὰ πέντε οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν ἄλλο τετράγωνον.

β.) Παιγνιον

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

Table with 4 columns: ΚΛΟΣ, ΒΟΣ, ΜΙΣ, ΔΡΟΣ and 2 rows of letters: KY ΣΜΑ ΛΙΝ ΠΥ, KY ΡΑ ΠΡΙ ΚΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε γεωμετρικῶν σχημάτων.

γ.) Ἐρωτήσεις

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος Ἑλληνοπούλας Ποῖον στοιχεῖον γραφομένου ἀνάποδα παριστᾷ ἀριθμὸν;

γ.) Διὰ τοὺς Ἰαλλομαθεῖς Triangle

- * * * * * Ε = Ἡθική
* * * * * Ε = Καταιγίς
* * * * * Ε = Σπάνιος
* * * * * Ε = Ἡλικία
* Ε = Ὁ

Ε Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. [Μεταφρασόμενον γαλλιστὶ τῶν ἐλλληνικῶν, θὰ εὑρεθοῦν αἱ λέξεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Τρίγωνον].

Ἀδελφοί: Δι' ἄλλας—ὁσονδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνυδοῦνται ἀπαραίτηται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Ῥύσεις τοῦ 3ου φέλλου

α.) Ὁ Μωθὶος σχηματίζεται πρὸς τὰριστερὰ τοῦ συντρόσου του, μετὰ τὸ τοῦ δένδρου καὶ τῷ αὐτοῦ του.—β.) Μενέλαος, Ἀίας, Διομήδης, Ἐκτωρ. γ.) Κερασσοῦς—ὡς=κέρας.

